

Nova kruna svijeta koju nitko nije birao

2019-nCoV, COVID-19, SARS-CoV-2, Coronavirus, korona virus, ili samo korona... imena kao u nekoj, nažalost ovoga puta, nesretnoj priči, spojeno ili odvojeno, s velikim ili malim slovima, skraćeno ili produljeno, sa slavnim Karadžićevim pravilom „Piši kako govoriš“, a sve za istu zaraznu virusnu bolest, koja na kraju ima više naziva nego moje mjesto ulica. Jednom riječju kruna, koja je „osvojila“ cijeli svijet, a da je nitko nije ni birao te postala „novo normalno“. Upravo to i znači, kruna, „sveta“ aureola koja titra na granici živog i neživog te je sve iz strahopoštovanja bacila pred sebe. Evoluirala je na pilićima preko miševa pa završila u genskom bazenu šišmiša da bi na kraju propupala, naravno, na najsuperiornijem biću naše planete, čovjeku. Malena kuglica nevidljiva oku svojim se izdancima ulovila kao krpelj za cijelu kuglu zemaljsku u potrazi za energijom i zavrtila je još jače, samo tako, oko malog prsta ili bolje reći usporila, utihnula i izolirala. I tko je onda tu superiorniji?

Pokucala je tiho u kineskoj provinciji Hubek u potrazi za novim podanicima koje tek treba pokoriti. I to baš u prosincu kao da prosi malo, toliko joj potrebnih bjelančevina, taj slatkiš koji joj znači život i opstanak. Nisam se previše obazirala, iako su moji ukućani non-stop pratili vijesti. Mislila sam: „Proći će, čemu dizati paniku? Daleko su oni, neće ona stići do nas.“ Roditelji su bili smireni, pa sam bila i ja. Znala sam da, otkad postoji čovjek i njegov sjedilački način života, postoje razne epidemije za koje se vrlo brzo pronađe cjepivo, pogotovo u današnje doba visoke tehnologije i napretka u medicini. No, onda se pandemično pojavila na europskim vratima i više nije kucala, postala je bezobrazno nasilna te prodirala sve dalje i dublje, „trbuhom za kruhom“ čak i preko velike bare. Sve više su me potresale uznemirujuće slike iz Španjolske i Italije, improvizirane šatorske bolnice na velikim površinama s mnoštvom kreveta poredanih jedan do drugoga, koji čekaju i sve se brže pune, većinom već otprije bolesnima, neotpornima i onima malo starije životne dobi. Ruku na srce, nisam se mogla tamo ni zamisliti. Još sam mlada, tek sam počela živjeti, mada nisam znala u koju skupinu spadam, rizičnu ili manje rizičnu (hvala Bogu, još uvijek ne znam). Onda sam se zabrinula, pogotovo kada sam vidjela hrpu lijesova koji su se još brže punili, a vrhunac zabrinutosti osjetila sam 25. veljače kada je prodrla i u Hrvatsku. Svi smo postali nedonoščad evolucije koja se ne zna nositi s teškim bremenom koje joj je palo na leđa pa smo se počeli izolirati od svih i svega. Nestalo je svakidašnje rutine, ugraviranih navika, udobnosti i nepoznate su me promjene plašile jer nisam bila spremna. Došle su iznenada i bile su mi nametnute. Ironično, ali kako nisam mogla

prihvatiti novi školski kalendar s (ne)praznicima za ovu godinu za našu županiju zbog štrajka profesora, tako nisam mogla prihvatiti ovu prisilnu obustavu nastave i stavljanje pod stakleno zvono. Ipak, to nisu bili praznici, mada su mnogi učenici to tako doživjeli, nažalost i na svoju nesreću. Da mi je netko prije rekao kako škola može i nedostajati, slatko bih mu se bila nasmijala. Osjećala sam se kao da je bilo započelo neko ratno stanje s tom iznimkom da mi nećemo slušati nastavu na radiju. Ipak imamo naprednu tehnologiju s raznim platformama i previše svega na e, raznih e-„vitamina“ u online okruženju. Odjednom ne želim više taj oksidans, odavno mi treba vitamin A za očuvanje zdravlja mojih očiju. Mama se taj tjedan, prije obustave nastave, pobrinula za vitamine B-kompleksa i nakupovala razne vrste brašna kao da se sprema nuklearni napad. No, sve bi bila dala za kvasac (kao i pola Hrvatske), tako da sam se osjećala u toj karanteni, dok smo jeli beskvasni kruh, kao prvorodenac u Egiptu koji se sakriva iza vrata označenih janjećom krvlju na dovratniku koje koronski „anđeo“ mora svakako zaobići. Istovremeno sam osjećala snažnu povezanost s ostatkom Hrvatske kao kad smo išli podržati *Vatrene* i izlazili na ulice i pjevali, samo što smo sad išli na balkone (na ulice nismo smjeli, osim za vrijeme potresa) i pljeskali te tako podržali medicinske sestre i dr. najizloženije. I tako, malo-pomalo nije bilo teško ostati kod kuće i biti odgovoran jer se manipulacija medija ovaj put pokazala vrlo učinkovitom i svrsishodnom. Još i sad mi je negdje u desnom ćošku mog mozga urezan natpis *BUDIMO ODGOVORNI, OSTANIMO DOMA*. Kako sam se u prvom razredu srednje našla u *Školi za život*, tako je ona dobila na punini svoga značenja. Zatvorili smo se u svoje domove kako bismo sačuvali živote dok je istovremeno moj teško bolesni djed prikovan za krevet htio van jer je želio umrijeti. To mi je najteže padalo, ali upravo su mi njegove šarenice plave boje ljubavi davale nevjerojatnu snagu te je vječnost lakše klizila niz trenutak. Jeste li znali da me je nasmijavao svojim najgušćim obrvama u kraju, a ja njega svojom frizurom koja je u doba izolacije izgledala poput raznesenih ptičjih gnijezda? Jedino je *OSTANI* kao virus prelazilo i na moje druge navike pa sam često ostajala dugo u pidžami uz dobru knjigu, ali i onu, zamislite, školsku. Online ispiti su isprva bili lakši, ali onda sve teži i to mi je teško padalo kao i kisele kiše. Nisam ja kriva što je većina preko noći postala Einstein i dvostruki Nikola, Kopernik i Tesla. Nisu naši profesori baš od jučer, iako je nečiji bratić, eto, baš to postao od jučer te iznenada obožavan jer ide na FER. To nije fer (možda je i meni, ali ne smijem vam baš sve reći)! Ne, meni ne! Imala sam svoj mir, tišinu, bliske ljude i sebe. Isprva sam pratila, kao neki novopečeni, u isti mah i propali burzovni mešetar, brojke zaraženih i brojke domaćih zadaća koje su svaki dan sve više rasle. Nisam se baš najbolje snašla u prenatrpanim zadacima

profesora, ali kasnije, kad su uvidjeli da su pretjerali i uz moju bolju organizaciju, mogla sam se više posvetiti sebi. Nova rutina potakla je ono vitalno, zaigrano, dječje i kreativno u meni. Onako u početku raspršenog uma, na rubu pameti, na rubu živaca, na rubu opasnosti od „krunidbe“, na sreću, našla sam se i na rubu prirode. Trava nikada nije bila zelenija ni miris od tek pokošene trave svježiji. Naučila sam slušati i gledati sebe iznutra, ionako smo najviše sami sa sobom, sa svojim mislima, koliko god da smo okruženi drugima. Mnoge su mi aktivnosti bile uskraćene, ali sam zato uživala u onima koje nisu. Ako smo ikada trebali misliti na sebe, onda je to bilo ono vrijeme. Naučila sam da bateriju na mobitelu trebam puniti tek kad dođe na crveno, ali sebe čim dođem na 70%, onako klempavih ušiju iza neizostavne maskice, nabubrenih prstiju na rukama od previše dezinficijensa, tanjeg tijela zbog poremećenog ritma spavanja jer se škola protezala kao glista kroz dan i novih, debljih stakala zbog buljenja u raznorazne ekrane.

Mi smo osuđeni na promjene, a pokušavamo im pobjeći na sve moguće načine jer ih se bojimo. Svijet se svaki dan mijenja, naše tijelo se mijenja. Naučila sam da su promjene dio života te da se možemo i trebamo mijenjati i da ništa ne treba uzimati zdravo za gotovo. Naučila sam konačno pravilno prati ruke (mama je ponosna), gledati ljudima u oči te ću ih možda tako lakše prepoznati na maskenbalu, ako će ga biti. Konačno si zbog razmaka od 2 m mogu predočiti 1 km poslije čekanja u podužem redu ispred ljekarne. Stvorili smo od sebe superjunake koji spašavaju svijet (usput smo i zakrpali neke ozonske rupe nauštrb mojim rupama u znanju), samo što smo možda tako napravili uvjete za razvoj neke nove superbakterije. Možda, ali ja ću i dalje ostati superjunakinja kojoj je čaša napola puna. Utvrdila sam i da ima više onoga što nas spaja nego onoga što nas razdvaja, iako prvi put nemam zajedničku fotografiju s prijateljima za kraj škole. Jeste li znali da je moj tata počeo peći bolje palačinke od mame (ona ga je naučila) dok smo mi gledale omiljenu humorističnu seriju? Jeste li znali da dlaka mog psa zapravo nije crna, već da joj se krajnji rub prelijeva toplom zagasitom bojom patlidžana? Jeste li znali da sada vidim šarenice moga djeda samo u sjećanju, ali mi i dalje daju nevjerojatnu snagu? Jeste li znali da sam u ovih par mjeseci narasla, i izvana i iznutra? Jeste li znali... hm? Niste. Naravno da niste, pa kako biste i mogli, pa bili ste *ODGOVORNI*, bili ste u izolaciji. Kihnuli ste? Nazdravlje! Ne korona, ali vas ipak s oprezom pozdravljam uz podignut desni lakat s nadom da će ova kruna postati dijadema, kruna od cvijeća, a do tada: *OSTANIMO ODGOVORNI*.

Dijadema

